

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: Itt a farsang áll a bál

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2024. 02. 5-12.

A projekt tervezett indító élménye: Farsangi torna

A projekt várható lezáró élménye: Hétfői farsang

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink: A farsangra készülődve vidám hangulatot teremtsünk a színes csoportunkba.

Feladataink: A gyermekek játékos megismertetése a színekkel. A vidám, bohókás foglalkozásoknak és játékoknak megfelelő környezet kialakítása.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek: Színérzék, komponáló képesség, finommotorika fejlesztése

Munka jellegű tevékenységek

- öltöző rendben tartása, saját ruháinak rendezése
 - ágyazás
 - kisebbeknek való segítség nyújtás
 - tarisznya szövés
 - rendrakás a csoportszobában, a játékok rendezése
 - tízórai saját maguknak való tálalása, és a kisebbek segítése (kenyér kenés, tea öntés)
- az ebéd előtti naposi teendők ellátása

Játék

Játék feltételeinek

biztosítása

- drámajátékok
- ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez,

- Ki a bohóc? utánzás játék
- Papagáj játék
- Zizik szín szerint válogatása
- Színes só-liszt gyurma
- Seprűtánc
- Mit súgtam?

kiegészítő eszközök készítése	
-------------------------------	--

<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • matematikai tapasztalatok, matematikai játékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Farsangi szokások megismerése • Színek megismerése • Melyik színből mi hozható létre? • Farsangi fánk sütés • Gondoltam egy tárgyra, barkóba a csoport tárgyaival • Folytasd a sormintát színekkel • SUDOKU
---	---

<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi játékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Fésűs Éva: Pöttömke hóember lesz • Vajaspánkó (népmese) • Lázár Ervin: A kék meg a sárga • Szita szita péntek, mondóka
--	---

<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Forgó díszek vágással <ul style="list-style-type: none"> • Boszorkánylépcső hajtogatás • Rajzolás asztal alatt filctollal
---	---

	 <ul style="list-style-type: none"> • Nyomdázás hengerrel <ul style="list-style-type: none"> • Festés az ablaküvegre
--	--

<p>Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>a mindennapos testmozgás játécai, feladatai</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • Színcápa • Torna színes kislabdákkal • Színfogó, ügyességi játékok, célba dobás, gurítás, fújással terelés • Bukfenc gyakorlása
---	--

<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Itt a farsang (ÉNÓ. 303.) • A farsangi napokban • Gryllus Vilmos: Maszkabál • Hegedül a kisegér (ÉNÓ. 229.) • Karmester játék hamuszerekkel
---	---

<p>Reflexió:</p>

Melléklet:

LÁZÁR ERVIN (1936-2006):

A kék meg a sárga

Egyszer két festékpötty - egy kék meg egy sárga - egymás mellé esett a papírra. Egészen közel, a szélük összeért.

- Nem menne kicsit távolabb? - mondta ingerülten a Kék.

- Menjen maga - válaszolta a Sárga -, s különben is, talán köszönne!

Ezzel hátat is fordított volna, mert a Kéket parasztos színnek tartotta - csak hát ez a festékpöttyöknél nehéz ügy, mert sem odébb menni, sem hátat fordítani nemigen tudnak.

- Még hogy én köszönjek?! Egy Sárgának! - morgott fitymálóan a Kék, és bizonyára lebiggyesztette volna a szája szélét, ha lett volna neki.

- Talán csak nem azt akarja mondani, hogy nekem kellene előre köszönnöm?

- De azt. Ha nem látná, én a Kék vagyok!

- Engedje meg, hogy föl kacagjak - mondta gúnyosan a Sárga -, hiszen maga a legközönségesebb szín a világon, nem is lehet egy napon említeni velem... és legyen szíves, ne könyököljön az oldalamba.

- Először is maga könyököl az én oldalamba, másodszor pedig én színezem az eget, a tengert, a vizeket, a legszebb virágok kékek, és az emberi szemek közül is a kékek a legszebbek. Képzelden el egy sárga szemű embert... br... vagy sárga vizet! Egyáltalán, hogy mer megszólalni mellettem!

- Mindig tudtam, hogy nagyon közönséges, de hogy ennyire! Mégiscsak túlzás! Még hogy a kék virágok a legszebbek! Látott már maga kankalint? Meg őszi erdőt? Maga túl mohó. Beszínezi az egész eget meg a tengert, csupa kék mindenütt. Unalmas. Én mértéktartó vagyok, sohasem válok unalmassá... Kérem, ez mégiscsak disznóság, most már egészen belém mászik... Árnyalatokban rejtőzöm, kis foltokban jelenek meg. S egyébként is, ha nem tudná, én az Okker családból származom.

- Okker?! Erre vág fel! Az is egy család? Az én őseim sokkal előkelőbbek, például sohasem lenne közülük senki olyan tolakodó, mint maga! Tudja meg, hogy én Ultramarin vagyok.

- Hah! - kezdte a replikát egy színészi felkiáltással a Sárga, akkor különben már rég összefolyt a két festékpötty, de nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a kisfiú, akinek az ecsetjéről lehullottak, meglátta őket, és így szólt:

- Nicsak, milyen szép zöld pötty!

Vajas pánkó

Élt egyszer egy öregember és egy öregasszony. Kéri az ember az asszonyt:

- Süss nekem anyjuk vajaspánkót!

- Ugyan miből süssek? Egy csepp lisztünk sincs.

-Ej, te asszony! Kapard le a kosár oldalát, seperd fel a magtárt: hátha kerül így egy kis liszt.

Úgy is tett az öregasszony: lekaparta a kosár oldalát, felseperte a magtárt, s került is liszt két marékkal. A tésztába tejfelt kevert, pánkót vágott belőle, kisütötte vajban s kitette a pánkót az ablakba hűlni.

Elunta magát a vajaspánkó, legurult a lócára, a lócáról a padlóra, s a padlóról legurult az ajtó felé. Átgurult küszöbön a tornácra, a tornácról a lépcsőre, a lépcsőről az udvarra, az udvarból túl a kapun, mindig messzebb és messzebb. Gurult, gurult az úton és szembe jött vele egy nyúl.

-Megerszlek te vajaspánkó!

-Ne egyél meg sandaszemű! Inkább hallgasd meg milyen szépet énekelek neked! A nyúl hegyezni kezdte a fülét, s a vajaspánkó rákezdte az éneket:

Vajaspánkó a nevem
Elmondom eredetem:
Magtárban sepertek,
Kosárról kapartak
Tejfellet keverték
Kemencén sütöttek
Ablakon hűtöttek.
Megerszöktem az otthonomtól
Gazduramtól, asszonyomtól
Mért féljek nyúl tőled?
Megerszököm előled!

S tovább gurult. Úgy eltűnt a nyúl szeme elől mintha ott sem lett volna. Begurult a vajaspánkó az ösvényen az erdőbe, s találkozott a farkassal.

-Megerszlek te vajaspánkó!

-Ne egyél meg ordas farkas! Szépet énekelek neked. És fújni kezdte:

Vajaspánkó a nevem
Elmondom eredetem:
Magtárban sepertek,
Kosárról kapartak
Tejfellet keverték
Kemencén sütöttek
Ablakon hűtöttek.
Megerszöktem az otthonomtól
Gazduramtól, asszonyomtól
Megerszöktem a nyúltól,
Miert féljek farkas tőled ?
Mindjárt megszököm előled!

S tovább gurult. Úgy eltűnt a farkas szeme elől mintha ott sem lett volna. Gurult, gurult a vajaspánkó az erdőben, s szembe jött vele a medve. Csörtet, töri a lombot, rontja a bokrot.

-Megezek te vajaspánkó!

-Ne egyél meg tányértalpas, ugyan miért is ennél meg? S a vajaspánkó már rá is kezdte:

Vajaspánkó a nevem
Elmondom eredetem:
Magtárban sepertek,
Kosárról kapartak
Tejfellel keverték
Kemencén sütötték
Ablakon hűtötték.
Megszöktem az otthonomtól
Gazduramtól, asszonyomtól
Megszöktem a nyúltól,
Ordas farkas úrtól,
Miért félnék medve tőled?
Megszököm mindjárt előled!

S tovább gurult. Úgy eltűnt a medve szeme elől mintha ott sem lett volna. Gurult, gurult a vajaspánkó, s szembe jött vele a róka.

- Jó napot vajaspánkó! Ej milyen jóképű, milyen pirosposzsgás vagy! De a vajaspánkó már rá is kezdte:

Vajaspánkó a nevem
Elmondom eredetem:
Magtárban sepertek,
Kosárról kapartak
Tejfellel keverték
Kemencén sütötték
Ablakon hűtötték.
Megszöktem az otthonomtól
Gazduramtól, asszonyomtól
Megszöktem a nyúltól,
Ordas farkas úrtól,
Mackó Miska úrtól,
Miért féljek hát tetőled?
Megszököm könnyen előled!

-Felséges ének! - szólt a róka. Csak az a baj, hogy megöregedtem kedvesem, rosszul hallok. Ülj csak ide az orrocskámra, s fújd el még egyszer!

Nagyon jól esett a vajaspánkónak, hogy így megdicsérték az énekét. Felugrott a róka orrára és újratezdte:

-Vajaspánkó a nevem...

Abban a pillanatban a róka-hamm-bekapta.

Ha a róka a vajaspánkót be nem kapta volna, az én mesém is tovább tartott volna!

Pöttömke Hóember lesz

Az óvodában, ahová Pöttömke jár, jelmezbált rendeztek. Hú, mekkora izgalom előzte meg! Már hetekkel előbb készültek a pompás jelmezek. Az óvó néni ügyes keze alól mintegy varázsütésre került elő a hosszú fülű nyuszisapka, a pöttyös katicabogár-szoknya, a fekete kéményseprő-ruha, a napraforgó bóbbita, hosszú szakáll a törpéknek, és korona a békakirálynak.

A nagycsoporotosok előadást is rendeztek. Énekeltek, verset mondtak, és mindennap többször próbálgatták azt a jelenetet, amiben egy köpcös, büszke hóember is szerepelt. Minden úgy ment már, mint a karikacsapás, amikor két nappal a jelmezbál előtt megbetegedett az a kisfiú, aki a hóembert játszotta volna.

Körülnézett az óvó néni, és azon gondolkodott, hogy ki is helyettesíthetné? Kit tudná nagyon jól, nagyon büszkén és hibátlanul elmondani a hóember szerepét? Pöttömke tüstént jelentkezett. Kézze-lábbal hadonászott, majdnem leesett a székről, arcocskája kipirult, úgy bizonygatta, hogy csak bízta rá azt a szerepet az óvó néni, meglátja, nem lesz semmi baj!

Ugyanakkor Pirinyó Piroska is jelnetkezett, mert hiszen kislány is lehet hóember, és ő nagyon, de nagyon szeretett volna szerepelni, legalább annyira, mint Pöttömke. Csak hát Pirinyó Pirosa selypített, a nevét sem tudta szépen kimondani, ezért aztán az óvó néni választása inkább Pöttömkére esett. Piroskát pedig beállította a hóvirágokat játszó kislányok közé, hogy ne fájjon a szíve. Ott nem kellett beszélnie.

- És te, Pöttömke - mondta kedvesen -, nehogy valami szeleburdiságot csinálj! A verset hiba nélkül kell ám tudnod. Itt van, felírtam erre a papírra. Kérd meg ma délután édesanyádat, hogy tanítsa meg neked, mert erre itt már nincs idő.

- Igen, óvó néni! -kiáltotta pöttömke, és örömeiben tüstént fél lábon kezdett ugrálni. Hazafelé menet pedig nem állta meg a kis haszontalan, hogy hosszú orrot ne mutasson Pirinyó Piroskának:

- Mit akartál, te kis selypes? azért is én leszek a hóember!

Pirinyó Piroskának legörbült a szája széle, de nem szólt. Már megszokta, hogy Pöttömke meg néhány pajkos társa kicsúfolják, amiért selypít. Hát ki tehet arról, hogy nem úgy forog a nyelve, ahogy szeretné? Pöttömke másnap még dicsekedett is az óvodában, mert már tudta a mondókát.

- El sem tudnád mondani, annyi „r” van benne! Bezzeg, ha én szavalom el, azt meghallgathatod! Az lesz a legszebb vers az egész jelmezbálon!

Mi tagadás, valóban szépen tudta. A próbán az óvó néni megdicsérte. Nem is csoda, hiszen annyit gyakorolta! Tündérannyival legalább huszonöt-ször elmondták otthon, majd elszavalta egészen egyedül apunak, nagyanyónak, nagyapónak, a tarka cicának, a szomszéd Vakkantó kutyának és este az ágyban a mackójának. Mindenki tapsolt vagy bólogatott. a kutyus elismerően vakkantott, a cica hízelegve dorombolt. Csak a mackóból jött ki nehezen az elismerés hangja, mert kissé akadozott a dörmögője és többször előre-hátra kellett hajlítgatnia, amíg végre kimondta: „re-meeek... re-meeek!” Legalábbis Pöttömke így hallotta.

Amikor pedig elérkezett a jelmezbál napja és ráadták a kék gombos, fehér hóember-ruhát, fejébe nyomták a piros fazékkalapot, kis kezébe meg a nagy söprűt, nem akadt nála boldogabb gyerek az óvodában. A söprűvel ugyan akadt egy kis baj, mert örömeiben addig hadonászott vele, amíg egy kislánynak leverte a virág-bóbitáját. Emiatt egy kis kavarodás támadt, de a bóbitát sikerült megmenteni. Azután Pöttömke mindjárt menni akart, hogy elmondja a verset. Erőnek erejével kellett visszatartani, mert még nem ő következett.

Végül mégis elérkezett a várva várt pillanat! Az óvó néni intett, Pöttömke peckesen kiballagott a színpadnak felállított dobogó közepére, ahol már félkörben álltak a hóvirágok, vagyis a fehér szoknyás, fehér bóbitás kislányok. A hóembernek szerepe szerint méregbe kellett gurulnia, amiért a hóvirágok ki mertek bújni a hó alól, és pattogó, büszke verset mondani arról, hogy ő itt az úr! Hanem amint Pöttömke-hóember nagy lélegzetet véve kinyitotta a száját, az úgy is maradt, mert abban a szempillantásban észrevette, hogy a terem tele van arcokkal és szemekkel.

No, persze, a közönség! Köztük van apu, anyu, nagyanyó is, de most egyiket sem látja. Csak arcokat és rengeteg szemet! Jaj, mióta van ennyi szempár a világon és miért nézik őt olyan furcsán?... Úgy megszeppent, hogy csak markolászta a söprűnyelet, de egy hang nem sok, annyi sem jött ki a torkán. Hiába súgott az óvó néni, hiába integettek a függöny mögül a pajtásai, riadtan érezte, hogy elveszítette a verset. Úgy elveszítette, mint nyáron a piros üveggolyót, amit sohasem talált meg. Körös-körül mozgolódnak kezdtek a hóvirág-kislányok, zizzzent a sok kis fehér papírszoknya. Ott állt közöttük Pirinyó Piroska! No hiszen, még csak ez kellett Pöttömkének! A vers helyett valami egészen más dolog jutott eszébe. Az a minapi csúfolódás, hetykeség!...Most majd biztosan Piroska fog valami csúfondárosat mondani!

Ettől a gondolattól eltörött Pöttömke mécsese, vagyis keserves sírásra fakadt. Ha nem eredt meg a szava, hát megeredt a könnye. Patakokban folyt végig az arcán, le a kék gombos, fehér hóember-ruhára. Ebben a pillanatban Pirinyó Piroska rámutatott Pöttömkére, és csengő hangon felkiáltott:

- Nini! Olvad a hóemberrrr!

Úgy megnyomta az „err”-t, hogy csak úgy berregett. Kitört erre a kacagás meg a taps! A pirinyó kislány megmentette a kátyúba jutott előadást. A hóvirágok is nevetni kezdtek

és az óvó néni intésére gyorsan eljárták táncukat a síró hóember körül. Egyetlen műsorszámnak sem támadt akkora sikere, mint a hóembernek az ő hóvirágaival. A közönség nagy része nem is tudta meg, hogy Pöttömkének verset is kellett volna mondania...

Előadás után uzsonna következett és vidám játék. Hogy, hogy nem, az uzsonnaasztalnál Pöttömke éppen Pirinyó Piroska mellé került. Komoran, leszegett fejjel várta, hogy Piroska kinevesse. Biztosan visszaadja a kölcsönt!...A pici kislány ehelyett megbökte őt parányi mutatóujjával:

- No?

- Mit akarsz? - mormogta Pöttömke.

- Ugye, nem fogsz csúfolódni többet? Hiszen olyan jól kimonmtdtam, hogy „rrr”!

Pöttömke meglepetten ránézett, hallgatott egy pillanatig, azután hevesen megrázta a fejét:

- Különben sem csúfolnálak!

És mind a ketten nekiláttak a finom uzsonnának.

Szita, szita péntek,

Vége van a télnek,

Kikeletet köszönteni

Jönnek a népek!"

"Jer, jer kikelet,

Seprűzd ki a hideget,

Ereszd be a meleget,

Dideregtünk eleget!"